

Mirjana MATIŠA

Društvo hrvatskih književnika za djecu i mlade

(Klub prvih pisaca)

PRIČA O IZGUBLJENOJ PJESMI

*I*zgubila se pjesma!

Dobro, dobro ste čuli.
Izgubila mi se pjesma. Moja *Cvrkutava pjesma*.

A gdje tražiti pjesmu?
Kako tražiti izgubljenju pjesmu?

Krenuh tako u Svijet da je nekako pronađem.

Prvo kuda mi je pošao put bila je *Aleja povisilica*. Krenem njom pa naiđem pri kraju *Aleje* na most. Čuveni *Most snizilica*. Pređoh mostom preko razigrane i zvučne *Rijeke akorda* i eto me već do ulaza u nikad tužan *Grad veselih pripjeva*. Bez otpora otvorih vrata Grada. Violinskim ključem! I...

U zasjedi me tu dočekala *Prva pauza*. Toliko je bila ljuta na mene da mi nije htjela ništa otpjevati. Šutjela je i šutjela. Kako ona, *Prva*, tako i *Druga*, i sve ostale. Mirisalo mi je na urotu: ni jedna da propjeva.

Lutah tako dosadno dalje Svijetom...

Iza posljednjeg zavoja do kraja Svijeta ugledah svoju Pjesmu po prvi put. Ali, pobježe mi i sakrije se u *Šumu tvrdoglavih nota*.

Šumska strahota!

Ne poželite nikad susresti tvrdoglave note!

I tako, ni jedna nota ne htjede mi reći koja je prva. Sve su bile prve, pa su sve onda opet bile druge, i na kraju su opet, tvrdoglavo, sve bile posljednje. Dobar postupak i dobar učinak jer:

PJESMU NE PRONAĐOH!

Stigoh tako i na sam kraj Svijeta. A na samom kraju Svijeta bijah i na samom kraju svojih pjesmotragateljskih snaga. Tek... moje pjesme nema pa nema.

Tada je ugledah...

Opet se htjela izgubiti! I tako, posljednje od nje što ugledah, ugledah *Visoki C*, na kraju kolone. Mahnuo mi onako s visine, pa se onako visok zaplete u crtovlje.

SAVRŠENO!

Ščepah *Visoki C*, ali crtovlje: NE-DA! Napelo se, iskrivilo i... popustilo. Počela sam pjesmu izvlačiti natraške, naopačke, tike-tike-tačke.

I ponovno se dobro pomučih dok je tako raščupanu i neurednu još jednom prepoznadoh i dovedem

u red.

A ONA?

Ponos i prijekor joj je izbijao iz svakog takta i iz svake riječi teksta... Da, bila je to ipak moja, SAMO MOJA PJESMA!

- Ne, nije!

- Kako? - upitah zgranuto.

- Tako, lijepo. Razmisli!!

- Baš mislim, mislim... Tha...?

Kad...

Sa sjevera, istoka, zapada, juga i svih sporednih poluglavnihi strana Svijeta odjekivala je moja... Ne, ne, ne... To zaista nije bila više samo moja Pjesma... Sada je to bila NAŠA Pjesma. Svi su je prepoznavali. Svi su je pjevali. Svi su je već znali.

I... više se nije mogla izgubiti!

Svi su ju prepoznavali. Svi su ju pjevali. Svi su ju već znali. I... pjesma se više nije mogla izgubiti.

Šteta! Baš sada kad sam tako dobro naučila kako se traži izgubljena pjesma.

- Ne tuguj, smisli nešto...

- Psssst, pst!... Znam... znam, znam!

Moram napisati novu pjesmu! Neku veselu, nestašnu, znatiželjnu, pustolovnu. Pa da mi se ponovno izgubi i pobjegne u Svijet, pa da je ja opet traaaaaži-i-i-i-im. Sad znam sve njihove smicalice, huljice i podvalice.

Da li znam?

Znam!

Ne, ne, ipak ne znam. Jer kako bih inače mogla izgubiti s v o j u pjesmu, a naći NAŠU pjesmu?!

Hmmmmmm??

Tako je to bilo! Sad moram ponovno pisati *Domaću zadaću*. I, sad ću baš nacrtati, a malčice i napisati neku... neku moju novu, lukavu, domišljatu pjesmu, ha?... Da se Svijetom igramo skrivača...

Ja bih nju našla, ali... možda ipak ne?

Ali što bi se onda dogodilo da ni pjesma ne pronađe mene?

Ha, pa morala bi me naći! Sve moje pjesme imaju dobar sluh i odličan iz *Muzičkog odgoja*, odnosno vrlo preporučljivu opisnu ocjenu iz *Muzičkog odgoja*, i znam sigurno da ne bi dozvolila da postanem izgubljeno i nesretno *Muzičko siročče*.

Da!

AUTORA TRAŽI NJEGOVA NAJLJEPŠA PJESMA!

osvanulo bi sigurno u novinama, u rubrici *Izgubljeno-nađeno*. A kad bih se ja pojavila u *Malom oglasniku*, moja nestrpljiva pjesma sigurno bi već otišla. I bez Žil Verna, i bez mene na put oko Svijeta za 80 dana.

Što raditi 80 dana očekujući već napisanu pjesmu?

Nije baš red da tako ljenčarim!

Mogla bih dotle ponovno napisati nekuuu... neku brzonogu, lepršavu, poletnu pjesmu. Pa, nek počne utrka! Sa startom na početku, a s ciljem na kraju Svijeta. S obiljem preskakanja crtovlja i

nota...

- Stop!

- Krivo, krivo, krivo!

- Ispast će Kriva pjesma, a to nema smisla!

- Je l' te da nema smisla?!

- Ne, ne, ne. Moram teška srca i teških nota priznati: NE!

Nema smisla.

A nema smisla ni to što sam odmaštala od glavne teme. Vraćam se zato na izgubljene pjesme i...

ZAKLJUČAK

Kao što nema smisla pisati pjesme bez nota, tako nema smisla ni pisati osobno svoje, izgubljive pjesme. Pjesme za vlastitu, trajnu upotrebu. Nemoguće!

Treba odmah pisati NAŠE pjesme.

Tako se više neće moći izgubiti i ja ću u miru moći dalje pisati i crtati neizgubive pjesme koje će mi sve doći na proslave svih mojih budućih pjesmodana.

Tako dugo dok čekaš da zaspješ, možda i ti smisliš kakvu pjesmu. Pravu, krivu, našu, svoju - svejedno. I ne izgubi je u snovima!

A tvoji snovi te čekaju, trebaš samo zaspjeti.

LAKA ti pjesnička **NOĆ!**

Napomena:

* Iz knjige BISERNE PRIČE (365 + jedna priča za Laku noć)

Marijan HORVAT

SVEVIŠNJI JE TAKO HTIO

*G*odinama, a posebno posljednjih, kad god bih se mišlju našao uz *nju*, uvećala bi se u meni misao: nisam bio pravičan.

Dan je mog rođenja. Dogurao sam do šezdeset pete ali nemam nimalo nade da ću izgurati još koju, a kamoli sedamdesetu. Krvotok mi u svojim prohodima gradi brane a one zaustavljaju protok bez kojeg ne može opstojati nijedno ljudsko biće. Sam sebe ubrajam u te, i takve, što je još uvijek očigledno: ujutro se budim - izvršavam, istina sporije no godinama ranije - uvijek iste i istim redom higijenske potrebe i navike a potom zviždeći omiljenu ariju "Ispovijed" iz opere "Karolina Suhodolska" izlazim iz kupaonice. U kuhinji postavljam na svoj "plinac" mjedenu džezvu s vodom,